

Jutjat Social núm. 11 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, 4ª p'anta (edifici S) - Barcelona
08010 Barcelona

Tel. 938874514

Fax: 938844914

A/e: social11.barcelona@xj.gencat.cat

NIG

Seguretat social en matèria de prestacions

Matèria: Prestacions

Entitat bancària: **Banc de Santander**

Per a ingressos en caixa, concepte: 5211000000042818

Pagaments per transferència bancària: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274

Beneficiari: Jutjat Social núm. 11 de Barcelona

Concepte:

Part demandant:

Advocat/ada:

Graduat/ada social:

Part demandada/executada: INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL (INSS)

Advocat/ada:

Graduat/ada social:

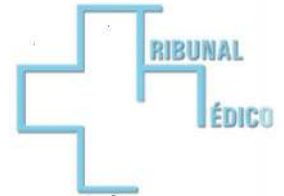
SENTÈNCIA NÚM.

Barcelona, 29 de gener de 2020

Pedro Tuset del Pino, magistrat jutge titular del Jutjat Social número 11 de Barcelona, he vist el judici promogut per _____, assistida de la lletrada _____, contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL, representat i assistit de la lletrada _____ en demanda d'incapacitat permanent.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. En data de 28-5-2018 es va admetre a tràmit per aquest Jutjat, per torn de repartiment, la demanda subscripta per la part actora, en la qual després d'al·legar els fets i els fonaments que va estimar pertinents al seu dret, va sol·licitar que es dicti una sentència en que es declari el reconeixement a percebre la prestació per incapacitat permanent en grau d'absoluta per a tota mena d'activitat, derivada de malaltia comuna.

proposades i admeses, consistents en l'expedient administratiu i la documental. En la fase de conclusions la demandant va sostenir els seus punts de vista i va sol·licitar d'aquest Jutjat que dicti una sentència d'acord amb les seves pretensions.

Tercer. En la tramitació d'aquest procediment s'han observat les normes processals de caràcter essencial aplicables al cas.

FETS PROVATS

Primer. La part actora, amb DNI _____, està afiliada al RGSS, amb el NASS _____ la professió habitual és la de responsable de seguretat laboral i va néixer el 4-3-1981 (expedient administratiu i no controvertit, folis 68 a 69 i no controvertit).

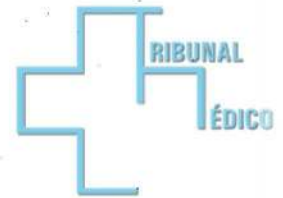
Segon. Per una Resolució de l'INSS de 27-11-2017, de 8-2-2018, se li va reconèixer a l'actora una incapacitat permanent en grau de total per a la seva professió habitual, derivada de malaltia comuna, amb una pensió del 55% sobre una base reguladora de 2.965,79 euros mensuals i efectes del dia 14-11-2017 (expedient administratiu, folis 48 a 50).

Tercer. Conforme el dictamen mèdic de l'ICAM de 14-1-2017, amb presumpció d'IP, l'actora presenta les següents seqüeles: *Esclerosis múltiple remitente recurrente desde el 2000 y actualmente secundaria progresiva – actualmente monoparesia espástica EID (3/5, 3-/5 distal) con alteración de la marcha y limitación deambulacion prolongada*".

En l'apartat d'exploració i proves complementàries s'afirma que *"Acude realizando deambulacion con 2 bastones de marcha nórdica y uso de órtesis antiequino pie D. Marcha paretoatàxica, reflejos vivos. Delgadez. Paresia EID 3/5, portadora de sistema antiequino calzado D. EESS BM conservado bilateral. Dieta con espesantes por alteración de deglución"* (expedient administratiu, folis 69 a 70).

Quart. Els diversos informes mèdics aportats per l'actora posen de manifest la gravetat de les patologies i limitacions funcionals presentades, en línia amb les expressament recollides en el citat dictamen mèdic de l'ICAM (doc. 1 a 9 i no controvertit).

Cinquè. Interposada una reclamació prèvia el 27-2-2018 va ser desestimada el 5-4-2018 (expedient administratiu, folis 72 a 81).

FONAMENTS DE DRET

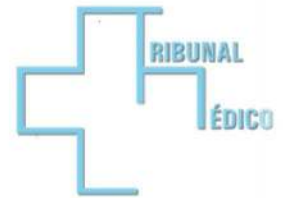
Primer. Els fets es declaren provats d'acord amb una apreciació conjunta de la prova practicada.

En aquest sentit, és al Jutjador d'instància al qui correspon la valoració conjunta per expressar la seva convicció en la forma que ordena l'article 97.2 de la Llei reguladora de la jurisdicció social, de manera que a l'hora de valorar la prova, ha d'acudir a les regles sobre la càrrega de la prova que estableix l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil, l'últim apartat del qual assenyala que "Per a l'aplicació del que disposen els apartats anteriors d'aquest article, el tribunal ha de tenir present la disponibilitat i la facilitat probatòria que correspon a cada una de les parts del litigi."

D'igual manera, és obligat referir-se a la doctrina del Tribunal Constitucional, per mitjà de la seva Sentència 7/1994 de 17 de gener (RTC 1994, 7), en la qual es consigna que "como hemos declarado en la STC 227/1991 (RTC 1991, 227), fundamentos jurídico 5, cuando las fuentes de prueba se encuentran en poder de una de las partes del litigio, la obligación constitucional de colaborar con los tribunales en el curso del proceso (artículo 118 C.E [RCL 1978, 2836]) conlleva que dicha parte es quien debe aportar los datos requeridos, a fin de que el órgano judicial pueda descubrir la verdad. Asimismo nuestra jurisprudencia afirma que los tribunales no pueden exigir de ninguna de las partes una prueba imposible o diabólica, so pena de causarle indefensión contraria al artículo 24.1 de la C.E., por no poder justificar procesalmente sus derechos e intereses legítimos mediante el ejercicio de los medios probatorios pertinentes para su defensa (SSTC 98/1987 [RTC 1987, 98] , fundamento jurídico 3 y 14/1992 [RTC 1992, 14] , fundamento jurídico 2), sin que los obstáculos y dificultades puestos por la parte que tiene en su mano acreditar los hechos determinantes del litigio, sin causa que lo justifique, puedan repercutir en perjuicio de la contraparte, porque a nadie es lícito beneficiarse de la propia torpeza (STC 227/1991 [RTC 1991, 227] , fundamento jurídico 3)".

Per a una recta interpretació de la qüestió, cal partir de les disposicions que contenen l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil, el qual, després d'establir en els seus tres primers apartats unes regles generals sobre la càrrega de la prova i en l'apartat quart les aplicables en els processos sobre competència deslleial i sobre publicitat il·lícita, disposa en el seu apartat 5 que aquelles normes són d'aplicació sempre que una disposició legal expressa no distribueixi amb criteris especials la càrrega de provar els fets rellevants.

Aprofundint en la qüestió probatòria, la doctrina constitucional (STC 44/1989, de

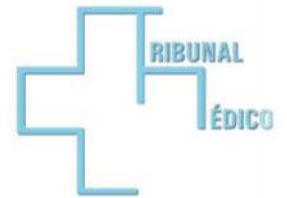

I aquesta llibertat de l'òrgan judicial per a la lliure valoració de la prova, implica, com també assenyala la mateixa doctrina (STC 175/85, de 15 de febrer -RTC 1985, 175-) que pugui realitzar inferències lògiques de l'activitat probatòria portada a terme, sempre que no siguin arbitràries, irracionals o absurdes. Ara bé, el jutge o tribunal d'instància és sobirà per a l'apreciació de la prova, sempre que la seva lliure apreciació sigui raonada, exigència que ha posat de manifest la pròpia doctrina constitucional (STC 24/1990, de 15 de febrer [RTC 1990, 24]), la qual cosa vol dir que la resolució judicial ha de contenir el raonament sobre les conclusions de fet, a fi que les parts puguin conèixer el procés de deducció lògica del judici fàctic seguit per l'òrgan judicial. La vigent Llei reguladora de la jurisdicció social ha recollit expressament aquesta doctrina en el seu article 97.2, en disposar que la sentència, apreciament els elements de convicció, ha de declarar expressament els fets que consideri provats, fent referència en els fonaments de dret *als raonaments que l'han portat a aquesta conclusió*.

Conseqüentment, en aquest cas, ateses les invocacions de fet efectuades per l'actora i la contestació que hi ha donat la demandada, aquest magistrat ha efectuat el raonament sobre el procés lògic que l'ha conduït a fonamentar les afirmacions que, respecte de la problemàtica substancial i de fons plantejada, integren el relat fàctic de la sentència que seguidament relacionaré.

Segon. Com a qüestió preliminar, la invalidesa es presenta com un esdeveniment excepcional de la vida laboral (STC 197/2003 [RTC 2003, 197] i STC 78/2004 [RTC 2004, 78]). Davant d'altres contingències, com la jubilació, que suposa la culminació ordinària de la vida activa provocada pel declivi natural de les facultats per realitzar adequadament el treball per raó de l'edat, la incapacitat és una circumstància sobrevinguda derivada de reduccions anatòmiques o funcionals greus que passa quan la persona es troba en edat de treballar, que produeix la disminució o l'anul·lació de l'aptitud laboral.

Les decisions en matèria d'invalidesa permanent no són extensibles ni generalitzables, atès que lesions aparentment idèntiques poden afectar els treballadors de diferent manera quant a la seva incidència en la capacitat de treball. Per això en realitat, com s'ha encarregat de donar resposta en diverses sentències el Tribunal Suprem, no és aquesta una matèria pròpia de la unificació de doctrina (LPL [RCL 1995, 1144, 1563], article 217), tant per la dificultat d'establir la identitat de l'abast de l'efecte invalidant, com perquè es tracta, pel general, de supòsits en els quals l'enjudiciament afecta més a la fixació i valoració de fets singulars que a la determinació del sentit de la norma en una línia interpretativa de caràcter general. Per això, la determinació del grau d'invalidesa manca d'interès casacional (STS 23-6-05, rec. 3304/04 [RJ 2005, 7872]), ja que no importa tant la incapacitat en si com l'incapacitat, la malaltia com el malalt.

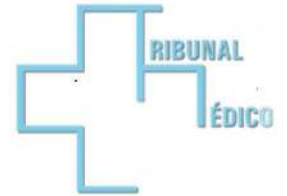
susceptibles de determinació objectiva i previsiblement definitives, que disminueixin o anul·lin la seva capacitat laboral.

Tres són, per tant, les notes característiques que defineixen el concepte d'invalidesa permanent: 1) Que les reduccions anatòmiques o funcionals siguin objectivables («susceptibles de determinació objectiva»), és a dir, que es puguin constatar medicament de manera indubtable, i que no es basin en la mera manifestació subjectiva de l'interessat; 2) Que siguin «previsiblement definitives», això és, incurables, irreversibles; per això és suficient una previsió seriosa d'irreversibilitat per fixar el concepte d'invalidesa permanent, ja que, com que la medicina no és una ciència exacta, sinó fonamentalment empírica, resulta difícil l'absoluta certesa del pronòstic, que només es pot emetre en termes de probabilitat; i 3) Que les reduccions siguin greus des de la perspectiva de la seva incidència laboral, fins al punt que disminueixin o anul·lin la seva capacitat laboral en una escala gradual que va des del mínim d'un 33% de disminució en el seu rendiment per a la professió habitual –incapacitat permanent parcial– a la que impedeix la realització de totes o les tasques fonamentals d'aquella –incapacitat permanent total– fins a l'abolició del rendiment normal per a qualsevol professió o ofici que el mercat laboral pugui oferir –incapacitat permanent absoluta– (TSJ Extremadura 10-6-05, rec. 203/05 [AS 2005, 1288], TSJ Navarra 31-10-03, rec. 334/03 [AS 2003, 4072], TSJ Madrid 25-7-03, rec. 2949/03 [AS 2003, 3889], TSJ Castella-la Manxa 28-12-01, rec. 1024/01 [AS 2002, 196], TSJ Catalunya 31-1-00, rec. 2013/99 [AS 1999, 5434], Extremadura 13-4-98, rec. 216/98 [AS 1998, 5935]).

Tercer. L'article 137.5 del Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, pel qual es va aprovar el Text refós de la Llei general de la Seguretat Social determina que s'entén per **incapacitat permanent absoluta per a tot treball** la que inhabilita completament el treballador per a tota professió o ofici, i el Tribunal Suprem ha interpretat en les sentències de 18 de gener de 1988 (RJ 1988, 8) i 30 de gener de 1989 (RJ 1989, 317) l'article 135 del text de 1974 (RCL 1974, 1482), d'idèntic contingut que l'actual, i afirma que cada cas s'ha de considerar individualment per qualificar el grau d'invalidesa, ja que aquell depèn de la concreta capacitat residual del subjecte concret en un moment determinat.

La invalidesa permanent absoluta per a qualsevol treball suposa la impotència per a l'exercici útil de qualsevol activitat per lleugera o sedentària que sigui, Sentència del Tribunal Suprem de 2 de març de 1985 (RJ 1985, 1263), i la inhabilitat per a qualsevol possible activitat dins de l'àmplia gamma d'ocupacions laborals, perquè implica no poder realitzar cap esforç, ni tan sols un treball sedentari segons les sentències del Tribunal Suprem de 23 (RJ 1989, 281) i 30 de gener de 1989 (RJ 1989, 318), 14 de febrer (RJ 1989, 749) i 7 de març de 1989 (RJ 1989, 1807).

Quart. De la prova practicada, recollida en els fets provats tercer i quart s'acredita

Raons per les quals escau en dret l'estimació de la demanda.

Cinquè. Al fil de l'esmentada qüestió, val a dir, a més, dues consideracions:

1a. No es pot desconèixer que és al Jutge social a qui correspon valorar la prova practicada, de conformitat amb el que es disposa en l'art. 97.2 Llei reguladora de la jurisdicció social i els arts. 1242 del Codi Civil i 632 i 658 LEC; i pel que fa els criteris per formar la seva convicció, amb l'apreciació en sana crítica de tals elements probatoris per tal d'arribar a la seva conclusió fàctica, aquesta ha de prevaler, com a norma general, sobre qualsevol interpretació subjectiva o interessada, tenint en compte que en els supòsits de dictàmens mèdics contradictoris, cal respectar el que hagi servit de base a la resolució recorreguda, és a dir, l'admès com prevalent pel Jutge «a quo», llevat que es demostrés fefaentment l'error en què aquest hagués pogut incórrer en l'elecció, per tenir el postergat, una major credibilitat donada la categoria científica del facultatiu que ho hagi emès o per gaudir de major força de convicció.

Per si no fos prou, l'aplicació de les regles de la sana crítica imposa, en principi, que es concedeixi major valor probatori al dictamen de l'ICAM, com a Organ Tècnic del Servei Públic de la Salut, Entitat Gestora amb personalitat jurídica pròpia, diferent de l'INSS; i que uneix a la seva independència, l'especialització en la matèria, que a l'informe de metges particulars, encara que això no sigui de forma absoluta i tan excloent com pot semblar, sinó només quant a les apreciacions de fet que afectin a la integritat del treballador, encara que no a les conseqüències jurídiques, abast i valor de tals seqüeles que comprèn al jutjador, conjugant i valorant totes les circumstàncies i proves posades a la seva disposició.

Només d'excepcional manera ha de fer ús els Tribunals Superiors de la facultat de modificar, fiscalitzant-la, la valoració de la prova pericial feta pel Jutge social, facultat que li atribueix la Jurisprudència, per al supòsit que els elements assenyalats com a revisoris ofereixin tal alta força de convicció que, segons el parer de la Sala, delaten clarament l'error de fet sofert pel jutjador en l'apreciació de tal prova, o dit d'una altra manera: tota revisió fàctica de la sentència d'instància que reposa sobre perícies, ha de posar de manifest que el criteri mantingut en aquella, no es va subjectar a la regla de la sana crítica, representada si escau, per l'existència de raons científiques, lògiques o de major convicció, que aconsellin a la Sala fiscalitzar i variar l'abast interpretatiu conjunt de tan especials i privilegiades proves. La sobirania del jutjador d'instància en l'apreciació i la valoració de la prova pericial és tan àmplia i els marges per a la revisió són tan subtils, que el recurs de suplicació s'ha convertit ja en aquesta matèria, en un intent va i absolutament frustrant en la major part dels casos, resultant difícils d'objectivar les raons que en els escassos supòsits d'estimació del mateix, que puguin conduir a un pronunciament revisori de la sentència d'instància (Sentència núm. 738/1995

construir la seva versió dels fets, el jutge d'instància té reconeguda plena llibertat, dins del principi d'imparcialitat i objectivitat d'acord amb el que preveuen els articles 348 de la Llei d'enjudiciament civil (RCL 2000, 34, 962 i RCL 2001, 1892) i 97.2 de la vigent Llei reguladora de la jurisdicció social laboral, de tal manera que en el supòsit de concurrència d'informes facultatius de contingut diferent i fins i tot de contingut contradictori, pot elegir aquell que al seu judici i en consciència revesteixi majors garanties d'objectivitat, imparcialitat i identificació del verdader i real estat de la persona afectada, de manera que en el supòsit de concurrència d'informes facultatius de contingut diferent i fins i tot de contingut contradictori, ja en fase de recurs, el Tribunal *ad quem* ha de mantenir la prioritat d'aquell dictamen mèdic que hagi servit de suport a la sentència del jutgador *a quo*, sense que aquesta opció pugui ser combatuda amb èxit en suplicació, si no es prova amb evidència que s'ha postergat un dictamen de major valor científic i imparcialitat, cosa que no passa en aquest cas, en atenció als informes mèdics i pericials declarats provats, que mereixen tota l'objectivitat, professionalitat i imparcialitat exigibles.

És per totes i cadascuna de les anteriors consideracions que he d'estimar la pretensió exercitada, pel qual cosa prenc la següent

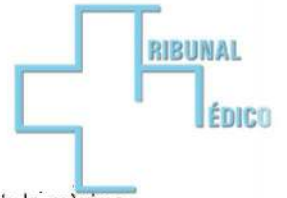
DECISIÓN

Estimo la demanda presentada per contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEURETAT SOCIAL, i declaro a l'actora en situació d'incapacitat permanent en grau d'absoluta per a tota activitat, derivada de malaltia comuna, amb el dret a percebre a càrrec de l'entitat gestora demandada una pensió del 100% sobre una base reguladora mensual de 2.965,79 euros i efectes econòmics a partir del dia 14 de novembre de 2017.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i els faig saber que hi poden interposar en contra un recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que han d'anunciar davant d'aquest Jutjat per compareixença o per escrit en el termini dels cinc dies hàbils següents a la notificació d'aquesta decisió.

Aquesta és la meva sentència, que dispo, mano i signo.

El magistrat

confidencial i únicament per al compliment de la tasca que té encomanada, i es tractaran amb la màxima diligència.

Així mateix, queden informades que les dades que conté aquesta documentació són reservades o confidencials, que l'ús que se'n pugui fer ha de quedar circumscrit a l'àmbit del procés, que se'n prohibeix la transmissió o comunicació per qualsevol mitjà o procediment i que s'han de tractar exclusivament per a finalitats pròpies de l'Administració de justícia, sens perjudici de les responsabilitats civils i penals establertes per al cas que se'n faci un ús il·legítim (Reglament EU 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell i Llei orgànica 3/2018, de 6 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals).